

KAPITOLA 1

TICHO CENTRÁLNÍHO DVORCE

TICHO, PRÁVĚ TO vás nejvíc zasáhne, když hrajete na centrálním dvorci ve Wimbledonu. Udeříte míčkem o měkkou travu a on se nehlučně odrazí zpět; nadhodíte si ho na podání, strefíte jej a slyšíte ozvěnu vlastního úderu. A každou další ránu. *Ťuk, ťuk; ťuk, ťuk.* Udržovaný trávník, bohatá historie, starý stadion, hráči oblečení v bílém, zdvořilé davy diváků, úctyhodná tradice – ani jediný billboard s reklamou v dohledu – to všechno se spojuje, aby vás to obklopilo a uchránilo před vnějším světem. Ten pocit mi vyhovuje; kostelní ticho centrálního dvorce je pro mou hru dobré. Protože to, s čím při tenisovém

zápase nejvíce bojuji, je snaha ztišit hlasy v mé hlavě, vytlačit ze své mysli všechno krom samotného utkání a soustředit každý atom své bytosti na bod, o který zrovna hraji. Pokud jsem při předchozím bodu udělal chybu, nemyslím na ni; pokud se v mé hlavě objeví myšlenka na výhru, potlačím ji.

Ticho centrálního dvorce je přerušeno ve chvíli, když někdo získá bod, pokud je to dobrý bod – protože diváci ve Wimbledonu dokážou poznat ten rozdíl – šokujícím hlukem; potlesk, povzbuzování, lidé provolávající vaše jméno. Slyším je, jako by však byli na nějakém vzdáleném místě. Nevnímám, že se na stadionu kolem dvorce tísni patnáct tisíc lidí, kteří sledují každý můj pohyb i pohyb mého protivníka. Jsem tak soustředěný, že vůbec nevnímám. Až teď si zpětně uvědomuji, že při finále Wimbledonu v roce 2008 sledovaly můj zápas s Rogerem Federerem, největší zápas mého života, miliony lidí po celém světě.

Vždycky jsem snil o tom, že budu hrát tady ve Wimbledonu. Můj strýc Toni, který je celý život mým trenérem, do mě odmalička vtoukal, že to je největší turnaj ze všech. Když mi bylo čtrnáct, prozradil jsem jednomu svému kamarádovi, že sním o tom, že tam jednou budu hrát a vyhraji. Dosud jsem zde však hrál a prohrával – v obou případech proti Federerovi – ve finále předchozího roku a toho roku ještě předtím. Porážka v roce 2006 nebyla tak tvrdá. Šel jsem tehdy na kurt

plný radosti a štěstí, že se mi těsně po mých dvacátých narozeninách podařilo dostat se tak daleko. Federer mě dostal docela snadno, snadněji, než kdybych tam šel s větší sebe-důvěrou. Zato po porážce v roce 2007, která se protáhla na pět setů, jsem byl naprosto zničený. Věděl jsem, že jsem měl na víc a že to, co mě zradilo, nebyly mé schopnosti ani úroveň hry, ale má hlava. A po té ztrátě jsem plakal. Plakal jsem v šatně půl hodiny bez přestání. Slzy zklamání a sebe-obviňování. Prohra vždycky bolí, o to více, když jste měli šanci a promarnili ji. Rozdrtil jsem sám sebe stejnou měrou, jako mě rozdrtil Federer; zklamal jsem sám sebe a nenáviděl jsem se za to. Klesl jsem na duchu a dopustil jsem, aby mě to rozptylovalo; upustil jsem od svého herního plánu. Tak hloupé, tak zbytečné. Tak očividné, přesně to, co při důležité hře nesmíte udělat.

Můj strýc Toni, nejpřísnější z tenisových koučů, je obvykle tím posledním na světě, kdo by mi nabízel útěchu; kritizuje mě dokonce i tehdy, když vyhraji. Ukazuje to, jak moc jsem musel být na dně, když upustil od svého celoživotního zvyku a řekl mi, že není důvod plakat, že přijdou ještě další Wimbledon a další wimbledonská finále. Řekl jsem mu, že tomu nerozumí, že to je nejspíš naposledy, co tady stojím, že to byla má poslední šance vyhrát. Nesmírně silně si uvědomuji, jak krátká bývá kariéra profesionálních sportovců, a nedokázal jsem snést

pomyšlení, že jsem snad promarnil příležitost, která by se už nikdy nemusela opakovat. Víím, že až má kariéra skončí, nebudu šťastný, ale dokud trvá, chci pro ni udělat co nejvíce. Záleží na každém okamžiku – proto odjakživa velmi tvrdě trénuji – některé chvíle jsou však zásadnější než jiné a já jsem si v roce 2007 nechal jednu takovou utéct. Promarnil jsem příležitost, která se nemusí už nikdy opakovat; kdybych se více soustředil a získal tu a tam pouhé dva nebo tři body navíc, byl by to velký rozdíl. Protože vítězství v tenise závisí i na těch nejdrobnějších rozdílech. Poslední, pátý set proti Federerovi jsem prohrál 6:2, kdybych měl ale trochu jasnější hlavu ve chvíli, kdy to bylo 4:2 nebo i 5:2, a kdybych využil své čtyři příležitosti k prolomení jeho servisů na začátku tohoto setu (místo toho, abych je zpacakal, jak se stalo), mohl jsem vyhrát.

Neexistovalo nic, co by strýc Toni mohl udělat, aby zmírnil můj žal. Přesto se nakonec ukázalo, že měl pravdu. Naskytla se mi další příležitost. O rok později jsem tam stál znovu. A tehdy jsem byl rozhodnut, že se z lekce, kterou mi dala porážka před dvanácti měsíci, poučím, že ať se tentokrát bude hroutit cokoli, rozhodně to nebude má hlava. Nejlepším znamením, že mám hlavu na správném místě, bylo mé přesvědčení, že i přes všechny stres vyhrají.

Během večere s rodinou, přáteli a členy týmu, která se konala v předvečer zápasu v domě, který si pronajímáme, když hrají

ve Wimbledonu, naproti přes ulici od All England Clubu¹, bylo nepřipustné zmiňovat se o utkání. Ne že bych jim výslovně zakázal to téma otevírat, ale všichni velmi dobře chápali, že ať už mluvím o čemkoli jiném, uvnitř hlavy už začínám ten zápas hrát, od teď až do jeho začátku, a že si do hlavy nechci nikoho pustit. Vařil jsem, jako to dělávám po většinu večerů během čtrnácti dnů Wimbledonu. Baví mě to a má rodina si myslí, že je to pro mě dobré. Něco, co mi pomáhá se soustředit. Tu noc jsem griloval ryby a vařil jsem nějaké těstoviny s krevetami. Po večeři jsem hrál šipky se strýci Tonim a Rafaelem, jako by to byl jen jeden z mnoha večerů doma v Manacoru, měště na španělském ostrově Mallorca, kde žiji celý život. Vyhrál jsem. Rafael později tvrdil, že mě nechal vyhrát, abych byl na finále v lepší duševní formě, já mu to ale nevěřím. Pro mě je důležité vyhrávat, ve všem. Prohrávání vůbec neberu s humorem.

Ve tři čtvrtě na jednu jsem šel do postele, ale nemohl jsem usnout. Téma, o kterém jsme se rozhodli nemluvit, bylo jediné, co se mi honilo v hlavě. Sledoval jsem filmy v televizi a zdříml jsem si až ve čtyři ráno. V devět jsem byl vzhůru. Bylo by lepší, kdybych spal ještě o pár hodin déle, ale cítil jsem se svěží

¹ All England Club – zkrácený název pro All England Lawn Tennis and Croquet Club (AELTC), tedy Celoanglický klub pro tenis hraný na trávě a pro kriket. Klub sídlí v londýnské čtvrti Wimbledon a na jeho dvorcích se hraje slavný grandslam. Čestnými členy klubu jsou mnozí slavní tenisté; pozn. překl.

a Rafael Maymó, můj fyzioterapeut, který mě vždy doprovází, řekl, že na tom rozdílu nezáleží – že vzrušení a adrenalin mě budou udržovat bdělého, i kdyby byl ten zápas dlouhý.

Snídani jsem měl stejnou jako obvykle. Trochu obilovin, pomerančový džus, čokoládový mléčný drink – nikdy kávu – a chleba posypaný solí a pokropený olivovým olejem, jak to mám rád z domova. Vzbudilo to ve mně dobrou náladu. V tenise velmi záleží na tom, jak se daný den cítíte. Když ráno vstanete, myslím jakékoli běžné ráno, někdy se cítíte svěží a zdraví a silní; a v jiné dny přešlí a křehcí. Toho dne jsem se cítil ostražitý a čilý a byl jsem tak plný energie jako nikdy předtím.

V této náladě jsem v půl jedenácté přešel silnici a vydal jsem se trénovat na finále na wimbledonský dvorec č. 17, který je blízko centrálního dvorce. Než jsem začal hrát, lehl jsem si na lavičku, jak to vždycky dělávám, a Rafael Maymó – který má přezdívku Titín – mi ohnul a napnul kolena, namasíroval nohy, ramena a pak věnoval zvláštní pozornost mým chodidlům. (Nejslabší částí mého těla je má levá noha, neboť mě nejčastěji a nejvíce bolí.) Jde o to probudit svaly a snížit možnost zranění. Před velkým zápasem obvykle hodinu odpaluji míče, abych se rozehrál, ale protože tehdy mrholilo, nechal jsem toho po pětadvaceti minutách. Začal jsem jako vždy zlehka a postupně jsem zvyšoval tempo, až jsem nakonec

běhal a odrážel míč se stejným vypětím jako při utkání. Toho rána jsem trénoval s větší nervozitou, ale také s větším soustředěním. Byl tam Toni a také Titín a můj agent, Carlos Costa, bývalý profesionální hráč tenisu, který přišel, aby se se mnou rozehrával. Byl jsem tišší než obvykle. Všichni byli. Žádné vtipy. Žádné úsměvy. Když jsme skončili, mohl jsem už z letmého pohledu poznat, že Toni není příliš šťastný, protože měl pocit, že jsem ty míčky neodpaloval tak čistě, jak bych byl mohl. Tvářil se káravě – znám ten pohled celý život – a ustaraně. Měl pravdu, že jsem zrovna v té chvíli nebyl v nejlepší formě, já jsem ale věděl něco, co on nevěděl a ani nemohl a co bylo stejně jako on nesmírně důležité pro mou celou tenisovou kariéru: fyzicky jsem se cítil v dokonalé kondici, až na bolest levé paty, kterou bylo třeba ošetřit, než nastoupím na kurt, a ve svém nitru jsem uchovával cílevědomé přesvědčení, že mám na to, abych vyhrál. Tenis proti soupeři, se kterým jste už jednou hráli vyrovnaně nebo kterého jste měli šanci porazit, je pouze o zvyšování skóre ve chvíli, kdy je to potřeba. Šampion hraje, jak nejlépe umí, ne v úvodních kolech turnaje, ale během semifinále a finále proti těm nejlepším soupeřům; a velký tenisový šampion hraje nejlépe, jak umí, při finále grandslamu. Měl jsem určité obavy – neustále jsem se snažil potlačovat nervozitu – to se mi povedlo a jediná myšlenka, kterou jsem měl v hlavě, byla, že dnes to všechno úspěšně zvládnou.